

Sygn. akt I C 99/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S. S.O. w Toruniu Wojciech Modrzyński

Protokolant: starszy sekret. sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu: 19 maja 2014 r. w Toruniu

sprawy z powództwa: W. K.

przeciwko: **M. M., B. W., M. W. (1), małoletniemu J. W. i (...). (...) spółka jawna w S.**

o zwolnienie spod egzekucji

Zwalnia spod egzekucji samochód osobowy marki (...) o nr VIN (...) z 2008 roku zajęty protokołem z dnia 7 września 2011 roku przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. M. G. w sprawie o sygnaturze akt KM 1394/11

Zasądza solidarnie od pozwanych: M. M., B. W., M. W. (1), małoletniego J. W. i (...). (...) spółka jawna w S. na rzecz powoda W. K. kwotę 17.139,04 zł (siedemnaście tysięcy sto trzydzieści dziewięć złotych cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania

IC 99/12

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew W. K. przeciwko M. W. (2), M. M. i (...). (...) spółka jawna w S. o zwolnienie samochodu osobowego marki (...) o nr VIN: (...) z 2008 roku spod egzekucji. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż przedmiotowy samochód został zajęty przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. M. G. w dniu 7 września 2011 roku w sprawie KM 1394/11. Samochód ten pierwotnie stanowił własność R. J.. R. J. był dłużnikiem W. K. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Sąd Rejonowy w Lublinie Wydział XIV Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym zobowiązał R. J. nakazem zapłaty z dnia XIV Nc 585310/10 z dnia 17 grudnia 2010 roku aby zapłacił na rzecz W. K. kwotę 62.348,32 zł powiększoną o koszty postępowania i odsetki. Postanowieniem z dnia 3 marca 2011 roku Sąd nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Na wniosek powoda wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi. R. J. zaproponował powodowi, aby rozliczenie należności względem niego nastąpiło z uwzględnieniem przejęcia przez powoda umowy leasingu na samochód (...). R. J. leasingował powyższy samochód. Zaproponował, aby powód przejął umowę leasingu, a spłacone przez dłużnika do tej pory raty leasingowe zostały zarachowane na poczet jego należności względem powoda. W. K. zaakceptował powyższy sposób rozliczenia i w tej sytuacji R. J. wystąpił do leasingodawcy – (...) spółka z o.o. o wyrażenie zgody na zmianę leasingobiorcy. Leasingodawca zgodził się pod warunkiem uiszczenia opłaty wstępnej przez przejmującego w wysokości 15.000 zł. W tej sytuacji proponowane rozliczenie między stronami stało się z przyczyn ekonomicznych nieopłacalne. W. K. i R. J. zdecydowali się na zmianę sposobu rozliczenia. W tym celu w dniu 8 września 2011 roku zawarli ugodę, mocą której R. J. jako jedyny leasingobiorca i użytkownik samochodu (...) zobowiązał się do spłaty wszystkich rat leasingu i wykupu samochodu ze środków pochodzących od powoda i do przeniesienia własności pojazdu na powoda. W tym celu powód przelał na rachunek leasingodawcy kwotę

59.292,36 zł tytułem zaległych rat i wykupu oraz prowizji. R. J. przyjechał do W. celem wydania samochodu powodowi w dniu 8 września 2011 roku. Na miejscu spotkał się z bratem powoda i dokonali przeglądu technicznego samochodu w warsztacie (...). W chwili sprawdzania samochodu nie nosił on żadnych oznakowani świadczących o jego zajęciu przez komornika. R. J. nie poinformował również, że takie zajęcie zostało dokonane i że zdjął oznaczenia komornika. W związku z zapłatą przez powoda wszystkich zaległych rat leasingowych i kwoty wykupu (...)przeniósł w dniu 15 września 2011 roku własność samochodu (...) na powoda. Sprzedający oświadczył powodowi, iż samochód jest wolny od obciążeń i wad prawnych, w tym wszelkich praw osób trzecich.

Dopiero w dniu 16 grudnia 2011 roku powód otrzymał od komornika M. G. zawiadomienie o toczących się postępowaniach egzekucyjnych przeciwko R. J.. Z zawiadomienia wynikało, iż w toku postępowania egzekucyjnego doszło do zajęcia ruchomości w dniu 7 września 2011 roku bez szczegółowego wymienienia zajętych rzeczy. Po tej informacji powód zwrócił się od R. J. o wyjaśnienia. Z uzyskanych dokumentów wynikało, iż R. J. miał świadomość zajęcia sprzedanego pojazdu. W piśmie uzupełniającym z dnia 20 grudnia 2011 roku Komornik wskazał, iż zajęciem z dnia 7 września 2011 roku objęty był również przedmiotowy samochód. W tej sytuacji powód zgodnie z art. 841 k.p.c. wniósł o zwolnienie spod egzekucji spornego samochodu.

W odpowiedzi na pozew (...)spółka jawna wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów. Pozwany wskazał, iż okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt dokonania zajęcia w dniu 7 września 2011 roku samochodu marki (...)przez Komornika Sadowego M. G.. Zgodnie z art. 848 k.p.c. zajęcie komornicze ma ten skutek, iż rozporządzenie rzeczą po zajęciu nie ma wpływu na dalszy tok postępowania., a postępowanie egzekucyjne może być prowadzone również przeciwko nabywcy, którego chroni jedynie wykazanie dobrej wiary. Dobra wiara polega na usprawiedliwionym przekonaniu nabywcy, że zbywca jest upoważniony do rozporządzania rzeczą lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się o tym z łatwością dowiedzieć. Ugoda z dnia 8 września, a następnie umowa sprzedaży z dnia 15 września 2011 roku winna być oceniana przez pryzmat prowadzonej przez strony działalności gospodarczej. W tej sytuacji od powoda należało oczekiwać podwyższonej staranności. W ocenie powoda zawarta ugoda świadczy o tym, iż powód zdawał sobie sprawę z sytuacji finansowej dłużnika R. J.. Skoro dłużnik oferował składniki swego majątku na spłatę zobowiązań to powód musiał wiedzieć o utracie przez niego płynności finansowej. O złej kondycji finansowej i wiedzy powoda w tym zakresie świadczy treść ugody, w której powód zobowiązywał się do zapłaty zaległych rat leasingowych za R. J.. W tej sytuacji przy niewielkim nakładzie pracy powód mógł uzyskać wiedzę o sytuacji materialnej dłużnika i prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach egzekucyjnych.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. W. (2) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania wg norm prawem przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W pierwszej kolejności pozwany zaprzeczył wszelkim okolicznościom faktycznym i prawnym wskazanym przez powoda w pozwie poza wyraźnie przyznanymi. Wskazał, iż pozwem z dnia 11 stycznia 2012 roku powód wniósł na podstawie art. 841§1 k.p.c. o zwolnienie spod egzekucji samochodu marki (...). Kluczowym znaczeniem w niniejszej sprawie jest ustalenie czy powód nabywając sporny pojazd marki pozostawał w dobrej wierze. Zgodnie bowiem z przepisami art. 848 k.p.c. w związku z art. 169§1 k.p.c. możliwe jest skuteczne nabycie własności zajętej ruchomości i zwolnienie spod egzekucji tylko w stosunku do nabywcy w dobrej wierze. Powód opiera swe żądanie na skutecznym nabyciu własności pojazdu, bowiem pozostawał w dobrej wierze i nie miał świadomości, iż nabywany pojazd został zajęty w postępowaniu egzekucyjnym. W ocenie pozwanego stanowisko powoda budzi wątpliwości w świetle przebiegu czynności egzekucyjnych przeprowadzonych w dniach 7 września 2011 roku i 19 grudnia 2011 roku. Czynności powyższe przeprowadził aplikant komorniczy S. B. w obecność R. J. oraz pełnomocnika pozwanego B. G.. Dnia 7 września 2011 roku aplikant dokonując zajęcia samochodu umieścił na pojeździe stosowne oznaczenia informujące o tym, iż pojazd został zajęty i pouczając przy tym R. J. m.in. o odpowiedzialności karnej za usunięcie oznaczeń. Podczas kolejnych czynności egzekucyjnych przeprowadzonych 19 grudnia 2011 roku R. J. wyraźnie oświadczył, iż zbył pojazd powodowi oraz że powód został przez niego poinformowany, iż pojazd marki (...)został zajęty przez komornika. Biorąc pod uwagę fakt, iż oświadczenie takie zostało złożone do protokołu podczas czynności egzekucyjnych wydaje się że jest ono bardziej wiarygodne niż oświadczenie odmiennej treści złożone powodowi na piśmie już po zaistnieniu sporu pomiędzy powodem a pozwanymi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem

Sądu Najwyższego dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna świadomość braku uprawnienia, ale brak wiadomości spowodowany niedbalstwem (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 7 listopada 1996 roku sygnatura akt I ACr 288/96, wyrok Sądu Najwyższego z 19 czerwca 1997 roku, sygn. akt III Ca 14/97). Decydujące znaczenie dla oceny dobrej lub złej wiary posiadacza mają elementy subiektywne, odnoszący się do jego stanu świadomości (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lipca 2000 roku II CKN 282/00). W ocenie pozwanego R. J. nie mógł być traktowany przez powoda jako wiarygodny kontrahent z uwagi na zakup towaru za kwotę około osiemdziesięciu trzech tysięcy złotych i brak zapłaty za ponad 3/4 tego towaru. R. J. jest wpisany do Krajowego Rejestru Długów. Znajduje się tam informacja o jego w stosunku do dwóch pozwanych w niniejszej sprawie to jest w stosunku do (...)spółka jawna na kwotę 10.083,25 zł i w stosunku do M. W. (2) na kwotę 138.130,71 zł. Powyższa informacja o istnieniu wiarygodności pozwanych w stosunku do R. J. winna wzbudzić u powoda świadomość, iż pozwani prawdopodobnie prowadzą postępowanie egzekucyjne przeciwko R. J.. Powyższy wniosek wydaje się oczywisty, albowiem sam powód również wystąpił wnioskiem do komornika o wszczęcie egzekucji przeciwko R. J. po uzyskaniu tytułu wykonawczego. Z uwagi na powyższe, bezspornym jest w ocenie pozwanego, iż powód powinien mieć ograniczone zaufanie do R. J., w szczególności poddawać wątpliwość wiarygodność składanych przez niego oświadczeń. Przy zachowaniu niewielkiej nawet staranności powód winien pozyskać informacje o prowadzonych postępowaniach egzekucyjnych i zajęciu przedmiotowego samochodu. W tym celu wystarczyło zwrócić się do któregośkolwiek z pozwanych z zapytaniem czy w stosunku do przedmiotowego pojazdu toczy się postępowanie egzekucyjne. Co więcej, powód mógł zwrócić się do komorników sądowych przy Sądzie Rejonowym w T. z zapytaniem czy przeciwko R. J. prowadzone jest postępowanie egzekucyjne i czy dokonano zajęcia przedmiotowego pojazdu. Powyższy nie nastroczałoby nadmiernych trudności albowiem przy Sądzie Rejonowym w T. działa zaledwie dziewięciu komorników. Powód jednak nie wykonał żadnej czynności sprawdzających stan prawny pojazdu ufając jedynie oświadczeniu R. J., co należy uznać za niedbalstwo. W tej sytuacji powodowi nie można przypisać dobrej wiary, i w związku z tym nie może korzystać z ochrony przysługującej nabywcy dobrej wierze zgodnie z art. 848 k.p.c. w związku z art. 169§1 k.p.c. W ocenie pozwanego powód jako uczestnik profesjonalnego obrotu gospodarczego, korzystając z obsługi prawnej powinien mieć świadomość, iż zgodnie z przepisami prawa nie podlegają ochronie prawnej działania podejmowane pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem dokonane z pokrzywdzeniem innych wierzycieli. Innym wierzycielom przysługują mechanizmy prawne pozwalające na dochodzenie unieważnienia takich czynności.

W odpowiedzi na pozew ma M. M. wniósł o oddalenie powództwa w stosunku do u niego w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. W swojej odpowiedzi na pozew pozwanym powielił argumentację zawartą w odpowiedzi na pozew M. W. (2). W jego ocenie powód w niniejszej sprawie w żaden sposób nie wykazał ,aby zachował należytą staranność konieczną przy zachowaniu dobrej wiary przy zakupie przedmiotowego samochodu i w tej sytuacji nie może skutecznie korzystać z ochrony przewidzianej w art. 848 k.p.c. w zw. z art. 169§1 k.p.c. Podnoszona okoliczność, iż w chwili zajęcia przez komornika M. G. samochodu osobowego marki (...)samochód ten stanowił własność firmy leasingowej pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy. Zgodnie bowiem z art. 845§2 k.p.c. Komornik dokonuje zajęcia rzeczy ruchomych pozostających we władaniu dłużnika, a nie tylko będących jego własnością. W tej sytuacji Komornik zajmując ruchomości z dnia 7 września 2011 roku dokonał skutecznej, prawidłowej czynności. Oczywiście (...) spółka z o.o. miał możliwość wystąpienia z powództwem ekscydencyjnym, czego jednak nie uczynił. Jak wynika z uzasadnienia pozwu i załączonej do niego dokumentacji (...)przeniósł w dniu 15 września 2011 roku własność przedmiotowego pojazdu na R. J..

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew powód w piśmie z dnia 19 marca 2012 roku podtrzymał swoje żądanie. W ocenie powoda, wbrew zarzutom pozwanych, nabył własność przedmiotowego pojazdu od podmiotu uprawnionego do rozporządzania rzeczą, to jest prawowitego właściciela rzeczy w dacie sprzedaży (15 września 2011 roku) w osobie R. J.. Powód w niniejszej sprawie działał w dobrej wierze, co tym samym skutkuje skutecznym nabyciem własności rzeczy ruchomej i uznaniem go za właściciela spornego pojazdu. Chybione są przy tym rozważania pełnomocnika pozwanego M. M. odwołujący się do wykładni normy art. 848 k.p.c. Okoliczności skutecznego nabycia spornego pojazdu przez powoda i brak po jego stronie wiedzy uprzednim zajęciu komorniczym pojazdu stanowiącego do dnia 15 września 2011 roku własność leasingodawcy potwierdzają liczne przedstawione w pozwie okoliczności, które wskazują na istnienie po stronie powoda dobrej wiary, a co za tym idzie stanowią przesłankę zwolnienia przedmiotu spod

egzekucji komorniczej. Nieuzasadniony jest również argumentacja pełnomocnika pozwanego, iż wykazanie dobrej wiary nie jest wystarczającą przesłanką do zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji przez właściciela, a jedynie warunkuje możliwość jego wytoczenia stosownego powództwa. To właśnie dobra wiara objawiające się brakiem wiedzy, iż nabywany pojazd jest obciążony wadą prawną w postaci zajęcia komorniczego stanowi podstawową i jedyną przesłankę wnioskowania przez właściciela zwolnienia rzeczy spod egzekucji.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód W. K. prowadzi działalność gospodarczą we W. polegającą na sprzedaży ogrodzeń i bram garażowych innym podmiotom. W 2010 roku do firmy (...) zgłosił się R. J. z propozycją współpracy. R. J. prowadził również działalność gospodarczą w T. pod firmą (...) o profilu podobnym do działalności przedsiębiorstwa W. K. i chciał kupować oferowany przez niego towar i sprzedawać go na (...) rynku. W firmie powoda procedura związana przeprowadzaniem transakcji przewidywała obowiązek nowego odbiorcy do zapłaty za otrzymywany towar przed jego otrzymaniem lub równocześnie z wydaniem towaru. Tak postępowano w dwóch kolejnych transakcjach. Jeżeli odbiorca nie budził zastrzeżeń pracowników powoda to dopiero w kolejnej trzeciej transakcji zdecydowano się i udzielono zgody na dokonanie zapłaty za otrzymany towar przelewem z opóźnieniem. W. K. i R. J. nigdy osobiście się nie spotkali. R. J. dwukrotnie zamówił w firmie powoda oferowane przez niego towar i dwukrotnie wysłał do W. swojego pracownika - kierowcę, który w chwili otrzymania towaru zapłacił za niego. Przy trzeciej transakcji pracownicy powoda zakwalifikowali R. J. jako stałego klienta i zdecydowali się na sprzedaż kolejnej partii towaru z opóźnionym terminem zapłaty. R. J. nie zapłacił za kolejną trzecią dostawę towaru.

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012, 00:26:55 –k 314

Transakcje z R. J. nadzorował w firmie powoda brat powoda R. K.. Z uwagi na opóźnienie w płatności należności powód zdecydował się na wystąpienie przeciwko R. J. do sądu. W elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w L. wydał w dniu 17 grudnia 2010 roku nakaz zapłaty, w którym nakazał zapłacić R. J. na rzecz W. K. kwotę w wysokości 62.348,32 zł powiększoną o koszty postępowania oraz odsetki ustawowe. Postanowieniem z dnia 3 marca 2011 roku Sąd nadał wyżej wymienionemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Na wniosek powoda wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne. Komornikowi nie udało się ustalić majątku R. J. z którego można byłoby skutecznie przeprowadzić egzekucję.

Dowód: nakaz zapłaty k- 20 akt

postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k-21 akt

zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

zeznania powoda złożone 17.07.2013 roku 00:09:24 k- 409v

Równocześnie obok działań prawnych R. K. nadzorujący transakcję starał się doprowadzić do polubownego zakończenia sprawy i odzyskania środków od dłużnika. W tym celu pojechał do T. i spotkał się z R. J.. Dowiedział się, że R. J. ma problemy finansowe w związku z niezapłaceniem przez jego kontrahentów należności za wykonane usługi. Na dowód dłużnik przedstawił R. K. faktury wystawione na rzecz innych podmiotów, które nie zostały zapłacone. R. K. za zgodą R. J. skserował faktury. Kopie faktur złożył do komornika z wnioskiem o zajęcie wierzytelności. Do skutecznego wyegzekwowania należności nie doszło bowiem podmioty wskazane w fakturach zgłosiły roszczenia przeciwko R. J. związane z nienależytym wykonaniem przez niego umów.

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

Dokumenty k-22-27

Po tym spotkaniu R. J. przestał odbierać telefony od pracowników firmy powoda, w tym R. K. i nie odpowiadał na maile.

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

W wakacje 2011 roku R. J. skontaktował się z R. K. (1) i poinformował go, iż będzie przebywał we W.. Poinformował, iż chciałby się spotkać celem uregulowania wzajemnych rozliczeń. Na spotkaniu tym wskazał, iż jest leasingobiorcą samochodu osobowego marki (...). Zaproponował, aby w ramach spłaty należności powód W. K. przejął umowę leasingową samochodu. Wskazywał, że dotychczas uiszczony przez niego raty leasingowe pokrywają w całości należności powoda wynikające z nakazu zapłaty z 2010 roku. Powód przyjmując umowę leasingową mógłby wstąpić w jego miejsce do umowy, spłacić resztę lat leasingową i następnie wykupić ten samochód. R. K. uznał, iż rozwiązanie to pozwoli mu na uzyskanie należności dłużnika i zgodził się przedstawić propozycję bratu. Powód zaakceptował taką możliwość rozliczenia. R. J. wystąpił do firmy leasingowej z propozycją wstąpienia powoda w jego miejsce do umowy leasingu. W odpowiedzi (...) spółka z o.o. wskazał w piśmie z 2 sierpnia 2011 roku, iż wstąpienie powoda w miejsce R. J. do umowy leasingu jest możliwe, ale będzie wiązało się z koniecznością uiszczenia opłaty w wysokości około 15.000 zł. W tej sytuacji zaproponowane przez R. J. rozwiązanie stało się nieopłacalne dla powoda z ekonomicznego punktu widzenia. Dodatkowy koszt związany z obowiązkiem uiszczenia opłaty wstępnej w wysokości 15.000zł powodował, iż samochód kosztowałby więcej niż wynosiła jego wartość rynkowa. Powód odmówił za pośrednictwem swego brata dokonania takiej transakcji.

Dowód: zeznanie R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

zeznanie powoda złożone 17.07.2013 roku 00:09:24 k- 409v

W tej sytuacji R. J. zaproponował aby powód wyłożył pieniądze na zapłacenie zaległych dwóch rat leasingowych i jednocześnie spłatę pozostałych rat leasingowych wynikających z umowy, a także kwotą wykupu, co pozwoliłoby R. J. stać się właścicielem samochodu. Niezwłocznie po otrzymaniu prawa własności samochodu R. J. miałby przenieść jego własność na powoda. R. K. przedstawił nową propozycję bratu i wraz z nim podjęli decyzję, aby w ten sposób dokonać rozliczenia wzajemnych należności między stronami. Powód uznał, iż R. J. zależy na uregulowaniu wzajemnych rozliczeń bo chciałby dalej kontynuować współpracę gospodarczą. Uznał, że dotychczasowe zaległości były wynikiem chwilowych problemów dłużnika i robi on wszystko, aby odzyskać płynność finansową i dalej prowadzić działalność gospodarczą. W ocenie powoda działania takie były normalne i powszechne na rynku gospodarczym i w żaden sposób nie budziły jego wątpliwości.

Dowód: zeznanie R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

zeznanie powoda złożone 17.07.2013 roku 00:09:24 k- 409v

Po akceptacji takiego systemu rozliczania R. K. wraz z R. J. zwrócili się do (...) spółka z o.o. w W. o ustalenie stanu prawnego samochodu i zapytali o możliwości wcześniejszego wykonania umowy leasingu i wykupienia samochodu. Odpowiedź (...) dopuszczała możliwość wcześniejszego zakończenia umowy leasingu pod warunkiem zapłacenia wszystkich rat leasingowych i kwoty odkupu. (...) wskazał także, iż jest wyłącznym właścicielem przedmiotowego samochodu. Samochodu tego nie obciążają prawa osób trzecich, a jego jedynym użytkownikiem jest R. J..

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 – k 314

zeznanie powoda złożone 17.07.2013 roku 00:09:24 k- 409v

dokumenty k 510 i n. akt

W dniu 8 września 2011 roku strony zawarły ugodę, której przedmiotem było rozliczenie zadłużenia R. J. względem W. K.. We wskazanej ugodzie R. J. oświadczył, iż jest dłużnikiem powoda, co zostało potwierdzone prawomocnym nakazem zapłaty zaopatrzoną w klauzulę wykonalności. R. J. oświadczył także, iż na podstawie umowy leasingu Operacyjnego z dnia 17 grudnia 2008 roku numer (...) zawartej z (...) spółka z o.o. w W. jest jedynym leasingobiorcą i użytkownikiem samochodu marki (...) o numerze VIN: (...) z 2008 roku. W §5 wskazanej ugody R. J. zobowiązał się

do przeniesienia własność tego pojazdu na rzecz W. K. niezwłocznie po jego wykupieniu z (...) spółka z o.o. w W.. Środki na zapłatę za wykupienie pojazdu miał wyłożyć powód. W. K. zobowiązał się w ugodzie do dokonania wpłaty kwoty 59.292,36 zł na rzecz (...) spółka z o.o. tytułem pełnej spłaty wszystkich rat leasingu w tym zaległych rat za miesiące lipiec i sierpień 2011 wraz z kwotą wykupu i prowizji. Wskazany w ugodzie sposób rozliczenia R. J. i W. K. miał wyczerpywać wszelkie roszczenia między nimi.

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 –k 314

zeznanie powoda złożone 17.07.2013 roku 00:09:24 k- 409v

ugoda k 30 i n. akt

W dniu podpisania ugody, tj. 8 września 2011 roku, R. J. przyjechał do W. przedmiotowym samochodem. Przed podpisaniem ugody R. K. zdecydował się na sprawdzenie samochodu pod względem technicznym. R. K. umówił się w tym celu z R. J. na rogatekach W. i zaproponował wspólną jazdę do warsztatu samochodowego (...) we W.. Na spotkanie to R. K. przyjechał wraz ze swoim dobrym kolegą A. P.. A. P. ma znaczną wiedzę na temat samochodów i miał pomóc R. K. w ocenie stanu technicznego pojazdu jako dodatkowy głos doradczy. Już wcześniej R. K. kupując inne samochody radził się swojego kolegi i prosił go o pomoc w ocenie stanu technicznego pojazdu. Strony pojechały do wskazanego przez R. K. warsztatu samochodowego i wraz z pracownikami tego warsztatu dokonały szczegółowych oględzin pojazdu. Na pojeździe tym nie było widać żadnych śladów zajęcia samochodu przez Komornika Sądowego. T. S. widział wcześniej jak wygląda samochód po zajęciu przez komornika. W chwili badania stanu technicznego pojazdu (...) nie miało żadnych oznaczeń świadczących o jego zajęciu przez Komornika. A. P. i T. S. wspólnie, szczegółowo oglądali samochód i oceniali jego stan techniczny. R. K. rozmawiał z R. J.. R. J. zapewniał go, iż samochód jest wolny od roszczeń osób trzecich i nie toczą się żadne postępowania, których samochód byłby przedmiotem. Po oględzinach A. P. i T. S. uznali stan samochodu za zadowalający, dobry. Strony zdecydowały się na podpisanie stosownego porozumienia. W ten sposób doszło do podpisania ugody z dnia 8 września 2011 roku. Po jej podpisaniu samochód pozostał we władaniu R. K.. R. K. poprosił swojego kolegę A. P., aby ten pożyczył jeden ze swoich samochodów R. J. tak by mógł on wrócić do T.. Zapóżyczenie samochodu A. P. otrzymał 2000 zł. A. P. nie obawiał się pożyczania samochodu osobie mu nieznaną bowiem transakcję poręczał jego bliski znajomy R. K.. Pożyczany samochód miał niewielką wartość. R. J. wrócił do T.. Samochód oddał przy podpisaniu umowy sprzedaży (...) tydzień później.

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 – k 314

zeznania A. P. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 k- 314

zeznania T. S. złożone 11.02.2013r., 00:04:28, k- 335

Dnia 7 września 2011 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. M. G. działając na wniosek wierzycieli - pozwanych w niniejszej sprawie dokonał zajęcia majątku ruchomego należącego do dłużnika R. J.. W ramach tego zajęcia zajęty został również samochód marki (...) o nr rejestracyjnym (...). Przy zajęciu obecny był R. J., który poinformował komornika i samochód stanowi własność firmy (...) spółka z o.o. w W.. Mimo uzyskania informacji o właścicielu pojazdu komornik nie zawiadomił go niezwłocznie po dokonaniu zajęcia. Zawiadomienie o zajęciu zostało skierowane do (...) dopiero 2 tygodnie po dokonaniu tej czynności.

Dowód: okoliczność niesporna

dokumenty k 46 i n.

Po podpisaniu ugody z dnia 8 września 2011 roku powód przelał na rachunek firmy (...) należność związaną z zaległymi ratami leasingowymi za lipiec i sierpień 2011 roku, a także pozostałą część kwoty wynikających z niewymagalnych rat leasingowych, kwotę wykupu i prowizji na rzecz firmy (...). Po dokonaniu wpłaty (...) w dniu 15 września 2011 roku przeniósł na rzecz R. J. własność samochodu (...) Tego samego dnia R. J. zgodnie z zawartą ugodą przeniósł własność wyżej wymienionego samochodu na powoda. Umowa zawarta została 15 września 2011 roku i przewidywała

przeniesienie własności pojazdu samochodowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z 2008 roku na rzecz powoda. R. J. oświadczył, że jest jedynym właścicielem tego pojazdu w samochód jest w pełni sprawny, a jego stan jest dobry. Samochód nie posiada żadnych ukrytych wad technicznych. Sprzedający oświadczył ponadto, że samochód jest wolny od jakichkolwiek wad prawnych i obciążeń, w tym wszelkich praw osób trzecich oraz nie jest przedmiotem żadnych innych postępowań i zabezpieczeń. Strony ustaliły cenę umowy na kwotę 122.420,67 zł i wskazały iż wydanie pojazdu nastąpiło w chwili wydania podpisania umowy. R. J. wystawił fakturę VAT w związku z dokonaną sprzedażą samochodu. R. J. nigdy nie poinformował nabywcy, iż samochód (...) nr. rej. (...) został zajęty w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika M. G..

Dowód: zeznania R. K. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 – k 314

zeznania A. P. złożone 3.12.2012r., 00:26:55 k- 314

zeznania T. S. złożone 11.02.2013r., 00:04:28, k- 335

Pismem z dnia 12 grudnia 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T.M. G. poinformował powoda W. K., iż prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko R. J.. W toku prowadzonego postępowania uzyskał informację, iż W. K. nabył zajęta przez niego ruchomość od dłużnika. Komornik nie wskazał w piśmie o jaką ruchomość chodzi. Komornik pouczył powoda iż zgodnie z art. 848 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania egzekucyjnego. Egzekucja może być prowadzona z zajętej ruchomości również przeciwko nabywcy. Przepis ten nie narusza przepisów o ochronie nabywcy w dobrej wierze. Poinformował także W. K. o jego uprawnieniach wynikających z art. 841 k.p.c.

Dowód: pismo komornika k- 46

W kolejnym piśmie z dnia 20 grudnia 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. M. G. w uzupełnieniu pisma z 12 grudnia 2011 roku poinformował, iż zajęta ruchomością której była mowa w piśmie z 12 grudnia jest samochód osobowy marki (...) numer rejestracyjny (...). Wezwał W. K. do przekazania samochodu celem zmiany dozorca zajętej ruchomości pod siedzibę jego kancelarii tj. T. ulica (...). Powód odmówił wydania samochodu. W dniu 16 stycznia 2012 roku wystąpił na drogę sądową o zwolnienie samochodu spod egzekucji.

Dowód: pismo komornika k- 47

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: A. P., R. K., T. S., a także załączonych do akt sprawy dokumentów, w szczególności świadczących o zawarciu i przebiegu umowy leasingu, i wzajemnych rozliczeniach między powodem a R. J. i na podstawie zeznań powoda.

W dniu 22 kwietnia 2012 roku zmarł pozwany M. W. (2). Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2012 roku Sąd podjął zawieszono postępowanie i wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanych B., M. i małoletniego J. W..

Sąd uznał zeznania świadków A. P., R. K. i T. S. za w pełni wiarygodne. W ocenie Sądu zeznania te są spójne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie w sposób swobodny przedstawili przebieg zdarzeń, opowiedzieli o zakupie samochodu i wzajemnych rozliczeniach pomiędzy firmą powoda a R. J.. A. P. w i T. S. uczestniczyli w oględzinach przedmiotowego samochodu. Obaj zgodnie potwierdzili, iż na samochodzie tym nie było żadnych oznak zajęcia komorniczego. Świadkowie potwierdzili również, iż w chwili dokonywania oględzin R. K. działający w imieniu swojego brata rozmawiał z dłużnikiem R. J. na temat przedmiotowego samochodu. Wypytywał go szczegółowo o ewentualne usterki i wady techniczne jak i prawne. Od R. J. uzyskał zapewnienia, iż samochód nie jest obciążony żadnymi wadami prawnymi i nie toczą się w stosunku do niego żadne postępowania. Zeznania ww. świadków korespondują ze złożonymi do akt dokumentami, w szczególności zawierającymi umowami pomiędzy R. J. a powodem. Okoliczności te potwierdzone zostały również informacjami przesłanych z (...) spółka z o.o.

Sąd uznał również za wiarygodne złożone do akt sprawy dokumenty. Dokumenty te obrazowały wzajemne rozliczenia stron, zawierane umowy, wpłaty środków finansowych związanych z wykupem leasingowanego samochodu i następnie przeniesieniem jego własności na rzecz powoda. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości złożonych dokumentów.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania powoda. Zeznania te są spójne, logiczne, konsekwentne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym przedstawione przez strony. W. K. wskazał, iż prowadzi działalność gospodarczą związaną ze sprzedażą ogrodzeń i bram garażowych. Zatrudnia pracowników. Jego najbliższym współpracownikiem jest brat R. K.. To właśnie R. K. nadzorował transakcje zawierane przez pracowników powoda z R. J.. To R. K. zdecydował się podjąć czynności zmierzające do odzyskania należności od R. J.. W tym celu pojechał do T. spotkał się z dłużnikiem. Uzyskał od niego informacji o przysługujących mu rzekomo wierzytelności. W. K. wskazywał, iż do momentu rozpoczęcia negocjacji zmierzających do przejęcia samochodu nie zajmował się sprawami R. J. osobiście. Nie spotkał go też do tej pory. Powód w sposób logiczny przedstawił okoliczności związane ze nabyciem spornego samochodu i wzajemnymi rozliczeniami pomiędzy nim a R. J.. Wyjaśnienia powoda nie budzą najmniejszych wątpliwości Sądu. Powód wskazywał, iż R. J. był mu dłużny znaczną kwotą pieniężną. Niezwłocznie po powstaniu zaległości wszczął postępowanie sądowe zmierzające do uzyskania tytułu wykonawczego, a następnie wszczął postępowanie egzekucyjne. Postępowanie to jednak nie przyniosło spodziewanego skutku. W tej sytuacji zgodził się na proponowane przez dłużnika sposoby rozliczenia. Jak wskazał zależało mu na tym aby odzyskać pieniądze i jednocześnie umożliwić dłużnikowi kontynuowanie współpracy gospodarczej. Oświadczenie to wydaje się zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Powód nie miał żadnych powodów aby doprowadzić do upadku swego kontrahenta. Zależało na tym, aby R. J. przezwyciężył trudności finansowe i mógł dalej prowadzić swoją działalność i kupować od powoda towar. Wbrew stanowisku pozwanych trudno uznać aby powód miał podstawy do przyjęcia, iż sytuacja materialna R. J. jest bardzo zła. Powód przypuszczał, że są to przejściowe problemy finansowe związane z chwilową utratą płynności finansowej (o czym zapewniał go R. J.). Powód prowadził przecież postępowanie egzekucyjne i w ramach prowadzonego postępowania komornik nie uzyskał żadnej informacji, aby inni komornicy prowadzili przeciwko R. J. postępowanie egzekucyjne, aby był on dłużnikiem w jakichkolwiek innych sprawach. Gdyby taką wiedzę posiadał to faktycznie mógłby podejrzewać, iż czynności R. J. zmierzają do pokrzywdzenia innych wierzycieli. Skoro prowadził postępowanie egzekucyjne i w ramach tego postępowania nie ujawniono aby R. J. był dłużnikiem w innych sprawach to trudno zgodzić się w ze stanowiskiem pozwanych iż powód mógł mieć świadomość tego, że prowadzone są inne postępowanie egzekucyjne.

W omawianej sprawie powód domagał się zwolnienia samochodu osobowego marki (...) od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym M. G. w sprawie KM 1394/11. Wskazywał, iż przedmiotowy samochód nabył w dobrej wierze od R. J., nie mając świadomości, iż został on zajęty przez komornika.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa i wskazywali, iż przedmiotowy samochód został zajęty przez komornika. Zgodnie z art. 848 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, iż mimo zbycia samochodu możliwe jest kontynuowanie postępowania egzekucyjnego. Pozwani zakwestionowali również dobrą wiarę powoda. W ich ocenie powód wiedział lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się dowiedzieć, iż w stosunku do R. J. prowadzone są postępowania egzekucyjne, w których dokonano zajęcia majątku dłużnika, w tym spornego samochodu. Fakt braku dobrej wiary po stronie powoda i skutkować uznaniem za nieważną zawartej umowy sprzedaży na podstawie art. 58 k.c.

W ocenie Sądu powództwo uznać należy za zasadne.

Zgodnie z art. 841§1 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest ustalenie czy powód w sposób skuteczny, ważny uzyskał prawo własności samochodu osobowego marki (...). Okoliczności niniejszej sprawy w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, iż w dniu 7 września 2011 roku Komornik M. G. dokonał zajęcia przedmiotowego samochodu. Samochód ten stanowił własność firmy leasingowej – (...) spółka z o.o. Jego leasingobiorcą był R. J.. W dniu 8 września 2011

roku doszło do zawarcia umowy pomiędzy powodem a R. J. mocą której powód zobowiązywał się do spłacenia dwóch zaległych rat leasingowych, rat niewymagalnych, kwoty wykupu i prowizji za R. J. tak by umożliwić mu nabycie własności omawianego samochodu. Następnie dłużnik zobowiązywał się do przeniesienia niezwłocznie własności tego pojazdu na rzecz powoda. Zgodnie z art. 848 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej ruchomości może być prowadzone również przeciwko nabywcy. Przepis ten nie narusza przepisów o ochronie nabywcy w dobrej wierze. Z omawianego przepisu wynika, że dłużnik nie może skutecznie rozporządzać zajętą ruchomością, jeżeli miałoby to wpływ na udaremnienie egzekucji (sprzedaż, użyczenie itd.). W razie zbycia przedmiotu zajęcia w toku postępowania egzekucyjnego może ono nadal toczyć się tak, jakby dłużnik zbycia nie dokonał. W doktrynie wyrażany jest pogląd, że omawiany przepis zawiera ustawowe upoważnienie do prowadzenia postępowania przeciwko nabywcy, który nie wstępuje na miejsce dłużnika, tj. nie staje się stroną postępowania, ale jest osobą trzecią w tym postępowaniu uczestniczącą (tak: Olimpia Marcewicz Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego –uwagi do art. 848 k.p.c., Lex 2014). Zdanie drugie komentowanego przepisu jest ściśle związane z regulacją zawartą w art. 169 § 1 k.c. Jeżeli dłużnik po zajęciu dokona zbycia rzeczy i wyda ją nabywcy, który nie działa w złej wierze (nie wie o zajęciu), to nabywca uzyskuje własność rzeczy. Ustawodawca uzależnił skuteczność nabycia własności zajętej przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym rzeczy od dobrej wiary nabywcy. Nabywca działający w dobrej wierze skutecznie nabywa własność rzeczy i co się z tym wiąże może skutecznie żądać zwolnienia jej spod egzekucji na podstawie art. 841 k.p.c. Zgodnie z art. 169§1 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Obowiązuje tu bowiem naturalna, generalna zasada *nemo plus iuris in alium transferre potest, quam ipse habet*. Skuteczność przeniesienia własności zależy więc od tego, czy zbywane prawo przysługuje osobie dokonującej rozporządzenia. Naruszenie *in concreto* tej zasady powoduje, że zawarta umowa nie przenosi własności. Jest więc nieskuteczna. Najistotniejszą bodajże przesłanką nabycia (skutecznego) własności rzeczy od osoby nieuprawnionej jest dobra wiara nabywcy. Ustawodawca zastosował tu jednak domniemanie braku złej wiary, nie poprzestając na domniemaniu dobrej wiary z art. 7 k.c. Formułując normę art. 169 § 2 podkreślił, że nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, „chyba że działa w złej wierze”. W ten sposób, wzmacniając pozycję nabywcy, na właściciela rzeczy zbywanej przerzucił ciężar dowodu „złej wiary” nabywcy. Takie rozwiązanie legislacyjne jest wynikiem zaakceptowania dla potrzeb obrotu „legitymacji formalnej” posiadacza do rozporządzania rzeczą i wiąże się z domniemaniem własności (Tak: E. Gniewek Komentarz do Kodeksu Cywilnego –uwagi do art. 169 k.c. Lex 2001). Dobra wiara polega na usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu nabywcy, że zbywca jest uprawniony do rozporządzania rzeczą. Dobra wiara jest wyłączona, gdy nabywca wie lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o braku uprawnienia zbywcy do rozporządzania rzeczą. Zasadniczo o nabyciu własności rozstrzyga dobra wiara nabywcy w chwili objęcia rzeczy w posiadanie. (Tak: S. Rudnicki, Komentarz do Kodeksu Cywilnego., s. 156). Trzeba przy tym zauważyć, że objęcie w posiadanie następuje z chwilą wydania rzeczy nabywcy.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt omawianej sprawy wskazać należy, iż w ocenie Sądu powód W. K. nabywając samochód (...) od R. J. działał w dobrej wierze. Przed zakupem pojazdu W. i R. K. (1) uzyskali informację u właściciela pojazdu - (...) spółka z o.o. o jego stanie prawnym. Nie budziło wątpliwości, że samochód jest objęty umową leasingu. (...)potwierdził, iż jest właścicielem spornego samochodu, a R. J. leasingobiorcą. (...)nie posiadał żadnych informacji o roszczeniach osób trzecich i toczących się postępowaniach, których przedmiotem byłby sporny pojazd. O braku wad prawnych zapewniał również R. J. i to kilkakrotnie. W dniu podpisania ugody pomiędzy powodem a R. J., tj. 8 września 2011 roku samochód został poddany szczegółowym oględzinom technicznym. Zarówno mechanik T. S. i jaki kolega R. A. P. nie zauważyli na samochodzie jakichkolwiek oznaczeń wskazujących na jego zajęcie przez komornika. Warto również podkreślić iż zawierając z R. J. umowę, W. K. decydował się na wyłożenie znacznej kwoty pieniędzy potrzebnej na wykupienie samochodu z leasingu. Trudno uznać, aby działał on mając świadomość wcześniejszego zajęcia samochodu przez komornika. Za sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznać należy inwestowanie kilkudziesięciu tysięcy złotych na wykupienie samochodu, co do którego wszczęto postępowanie egzekucyjne i który został zajęty w ramach tego postępowania. Taka bowiem sytuacja powodowałaby, iż powód wykładając znaczne środki pieniężne nie uzyskiwałby gwarancji uzyskania własności samochodu. Warto przypomnieć, iż nakazem zapłaty z 17 grudnia 2010 roku R. J. został zobowiązany do zapłaty na rzecz W. K. kwoty 62.348,32 zł wraz z kosztami

postępowania i odsetkami. Łączna kwota zadłużenia wynosiła około osiemdziesięciu tysięcy złotych. Trudno uznać aby powód skłonny był zainwestować kolejne 60 000 zł w transakcję, która dawała mu iluzoryczne możliwości odzyskania należności. W ocenie sądu właśnie te okoliczności świadczą o tym, iż powód nie miał żadnej wiedzy na temat zajęcia samochodu. Jak już wyżej wskazano art. 7 k.c. wskazuje, iż ilekroć ustawodawca uzależnia powstanie skutków prawnych od dobrej lub złej wiary domniemywa się istnienie dobrej wiary. Domniemanie to obejmuje również W. K.. Ogólne reguły postępowania cywilnego nakładają więc w tej sytuacji na pozwanych obowiązek wykazania, iż powód działał w złej wierze. W ocenie sądu okoliczności te nie zostały przez pozwanych w żaden sposób wykazane. Fakt umieszczenia R. J. na jednym z portali internetowych - krajowym rejestrze dłużników w żaden sposób nie może świadczyć o tym, iż powód przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o prowadzonych przeciwko R. J. postępowaniach egzekucyjnych. Podkreślić należy, że tego typu portale internetowe w żaden sposób nie są miarodajnym źródłem informacji o ewentualnych zadłużeniach osób trzecich. Żaden przepis prawa nie nakłada również na nabywcę obowiązku przeglądania jednego czy wielu tego typu portali, aby uzyskać informacje co do ewentualnych zadłużeń swego kontrahenta. Co więcej pozwani w żaden sposób nie wykazali aby na moment przeniesienia własności samochodu lub też zawarcia umowy pomiędzy R. J. a powodem związanej z rozliczeniem wzajemnych należności –tj. na dzień 8 i 15 września 2011 roku wpisy takie istniały na jakimkolwiek portalu internetowym (k-110 przedłożony wydruk z KRD pochodzi z 1 marca 2012 roku). Warto podkreślić, że powód prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko R. J.. W tym postępowaniu Komornikowi nie udało się uzyskać informacji o innych zadłużeniach R. J., czy o innych postępowaniach egzekucyjnych prowadzonych przez innych komorników. Warto także podkreślić, iż sporny samochód w chwili jego zajęcia stanowił własność firmy (...). Komornik w chwili jego zajęcia dowiedział się o tym fakcie i miał obowiązek powiadomienia właściciela rzeczy o jej zajęciu. Powód zwracając się do (...)uzyskał informacje, iż samochód wolny jest od wad prawnych. Komornik zwlekał bowiem dwa tygodnie z zawiadomieniem właściciela pojazdu o jego zajęciu. W międzyczasie doszło do jego zbycia. W ocenie sądu za nieuzasadnione przyjąć należy pogląd prezentowany przez pozwanych, iż powód działał w złej wierze albowiem mógł się dowiedzieć o toczących się postępowaniach egzekucyjnych zwracając się do komorników działających przy Sądzie Rejonowym w T.. Należy podkreślić z całą stanowczością, iż postępowanie egzekucyjne z ruchomości, wierzytelności nie jest objęte przepisami o właściwości miejscowej. Postępowanie takie nie mogli prowadzić komornicy w całej Polsce. Trudno oczekiwać zatem aby powód zwracał się do wszystkich komorników na terenie kraju w celu uzyskania informacji czy zbywca pojazdu nie jest dłużnikiem w prowadzonych postępowaniach egzekucyjnych i czy w stosunku do samochodu nie dokonano jego zajęcia. Sam powód prowadząc postępowanie egzekucyjne w stosunku do R. J. nie korzystał z usług komornika działającego przy Sądzie Rejonowym w T.. Prowadzenie działalności gospodarczej z reguły wskazuje na znaczny obszar działalności podmiotu wykonującego tego typu działalność. Trudno więc oczekiwać, aby powód działał wyłącznie, aby dłużnik działał wyłącznie na terenie rynku (...) i przyjmować jako założenia, że ewentualne postępowanie egzekucyjne mogą być prowadzone wyłącznie przez komorników działających na tym terenie. Należy również podkreślić, iż powód nie będąc stroną postępowania egzekucyjnego miał niewielkie możliwości uzyskania jakichkolwiek informacji na temat prowadzących postępowania z uwagi na ochronę danych osobowych.

Wszystkie powyższe okoliczności wskazują, w ocenie Sądu, iż powód W. K. nabył samochód osobowy marki (...) od R. J. działając w dobrej wierze, nie mając żadnej wiedzy na temat prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Pozwani nie przedstawili żadnych wniosków dowodowych na okoliczność tego, iż w chwili nabycia samochodu powód wiedział lub przy dołożeniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym przeciwko R. J..

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami orzekł jak w pkt 1 wyroku. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwani jako strona przegrywająca proces mają obowiązek zwrotu powodowi kosztów postępowania. Na koszty te składają się opłatę od opłat od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie §6 pkt 6 w zw. z §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tekst jednolity) oraz wydatki związane z dojazdem pełnomocnika powoda z W. do T. na rozprawy ujęte w zestawieniu przedłożonym na rozprawie (k-555). Łączna kwota kosztów wyniosła 17.139,04 zł

